

voor Veerle

aan iedereen die het lezen wil

Mei 2020

Wiggel Waggel

Aan iedereen die me toen voorbij kwam, maar
hier geen passage kreeg: het spijt mij, jullie
lopen te recht naar mijn goesting.

Een warme dag, begin mei in dat klotejaar waarin ik negentien moest worden. Ik zit op een bankje in het park en kijk. Naar niemand of niets in het bijzonder, ik kijk gewoon.

*

Er kruipt een kever over mijn boek. Een bruine kever met kleine pootjes en een hoekig schild. Ik zit hier nog maar pas en vind nu al gezelschap. Het moet wel zijn dat hij mijn komst verwachtte. Heel langzaam, maar vastberaden, klimt hij via de rug omhoog en zo over de uitgestrekte pagina's. Even dacht ik er aan om het beestje een flinke mep te verkopen en zo morsdood te slaan. Dat is altijd mijn eerste reactie, maar gelukkig bedenk ik me tijdig. Dit is namelijk mijn boek niet waar hij opzit, ik leende het van een vriendin. Ik wil niet aan diens vader (aan wie het boek écht toebehoort) hoeven uit te leggen hoe het komt dat er tussen pagina 53 en 54 een geplet kevertje zit en hoe alle lichaamssappen dat zo een beestje in zich heeft over dit, tot nog toe onbevleete, boek zijn uitgespat.

Wie zou hij harder slaan? Mij, om mijn slordige moord in zijn propere

boek? Of mijn vriendin, omdat ze achter zijn rug een boek uitleent aan die dierenbeul en viespeuk?

Daarnaast, en zeker niet minder belangrijk, zo dacht ik: waarom zou ik dit mooie insect zomaar en zonder reden een klap toedienen? Een onschuldig beestje naar zijn volgende leven helpen? Hij doet me niks verkeerd. Integendeel, ik zie het als iets goeds dat dit kevertje dapper genoeg is om zo dicht bij mij gekropen te komen. Zever. Men denkt al te vaak dat dieren van nature van hen houden, of ze zien het als een goede eigenschap van zichzelf dat zo'n beestjes niet schrikken in hun bijzijn. Mensen geloven in hun eigen verdienste.

Ik denk eerder dat zo'n dom insect niet al te goed beseft wat er rondom hem gaande is. Of misschien kan het hem al lang niet meer schelen. Maar dat dieren de drang voelen om ons mensen te komen knuffelen? Nee. Uiteindelijk moeten ze dus lijdzaam of suïcidaal zijn. 'Sla me dan toch dood man! Ik heb niets meer om voor te leven! Doe het!' roept die kever dan. 'Doe het!' Dat kan ik alleen maar bewonderen. Dapper kevertje.

Ondertussen, nu ik zo op m'n een-
tje op een bankje in het park de interne
monologen van een bruine kever begin te
verzinnen, ben ik blij dat ik mijn kleine
vriend niet dood sloeg. Want kijk eens, hij
heeft niet stilgezeten en is al een flink eind
opgeschoten. Hij is al aan het deel van de
bladzijde toegekomen dat ik nog niet gele-
zen heb. Hij kruipt nog een beetje voort,
zo, op z'n kevertjes. Met die korte pootjes
en een wiegend lichaampje. Een soldaatje,
marcherend zonder enig evenwicht, zo
lijkt het. Wiggel waggel.

*

Een verschrikkelijk vervelend geluid doet
me opkijken van mijn boek. Verdomme,
had ik eens twee bladzijden gelezen. Het
klinkt als een chaotisch gepiep en geknars
zonder maatslag. Ik kijk in het rond, op-
zoek naar iets wat dit geluid kan voort-
brengen, maar ik zie niets. Het geknars
wordt steeds luider tot er op het paadje
dat zich van links naar rechts voor me
uitstrekt een meisje op rolschaatsen ver-
schijnt. Het kind, een jaar of tien, wordt
gevolgd door haar vader terwijl ze zichzelf
voortsleurt over de kiezelstons. Ze moet
haar uiterste best doen om enigszins voor-